

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 sierpnia 2019 roku Sąd Rejonowy w Kaliszu w punkcie 1 – oddalił w całości powództwo (...) Spółki Akcyjnej w G. przeciwko M. G. o zapłatę kwoty 12.966,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami; w punkcie 2 zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(wyrok k. 106)

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, to jest:

1. przepisu art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego wykazującego sposób zaksięgowania przez powodową spółkę wpłaty strony pozwanej z dnia 04.04.2018 r. w wysokości 14.118,19 zł, co miało istotny wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do uznania, że postępowanie dowodowe nie wykazało, w jaki sposób powód zaliczył dokonaną wpłatę, podczas gdy strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 11.04.2019 r. wskazała sposób w jaki strona powodowa dokonywała księgowania wpłat pozwanego oraz przedstawiła na potwierdzenie swojego stanowiska dowody w postaci faktur VAT nr (...), a także noty obciążeniowej nr (...) i nr (...),

2. przepisów art. 156 k.p.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez nieodroczenie przez Sąd I instancji rozprawy w celu umożliwienia stronie powodowej udzielenia odpowiedzi na zarzuty pozwanego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 04.07.2019 r., w sytuacji, gdy uzyskanie od strony powodowej informacji na temat zaksięgowania podanych przez pozwanego wpłat przed rozprawą wyznaczoną na dzień 07.08.2019 r. było niewykonalne, co doprowadziło do uniemożliwienia stronie powodowej przedstawienia swojego stanowiska w kontekście twierdzeń pozwanego i powołania dowodów a w konsekwencji doprowadziło do naruszenia zasady równości stron i rzetelnego wyjaśnienia sprawy oraz do bezzasadnego oddalenia powództwa jedynie na podstawie twierdzeń pozwanego, podczas gdy twierdzenia i dowody wskazane przez stronę powodową miały istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

3. przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez niewłaściwy rozkład ciężaru dowodu i błędne uznanie za nieudowodnione istnienie roszczenia dochodzonego przez stronę powodową z uwagi na niewskazanie sposobu zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwanego w sytuacji, gdy strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 11.04.2019 r. wskazała sposób zaliczania wpłat zgodny z brzmieniem § 17 ust. 4 Ogólnych Warunków Umów (...) S.A., i Sąd I instancji powinien powziąć uzasadnione wątpliwości, co do zasadności zaksięgowania przedstawionych przez pozwanego wpłat zgodnie ze wskazaniem pozwanego, a co za tym idzie, wydać wyrok zasądający.

Wskazując na powyższe skarżący wniósł o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwoty 12.966,54 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi w sposób wskazany w pozwie oraz zwrot kosztów postępowania za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kosztów postępowania za II instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jednocześnie, w oparciu o art. 381 k.p.c. skarżący wniósł o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z faktury VAT nr (...) (w aktach sprawy), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) (w załączeniu); noty odsetkowej nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) (w załączeniu), noty obciążeniowej nr (...) i nr (...) (w aktach sprawy), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...), nr (...) oraz nr (...) (w załączeniu) – na okoliczność istnienia zobowiązania wcześniej wymagalnego od tego dochodzonego w przedmiotowej sprawie.

(apelacja k. 534 – 541)

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o oddalenie apelacji w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

(odpowiedź na apelację, k. 172 - 175)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy uznaje za niezasadny wywiedziony w apelacji zarzut naruszenia prawa procesowego sprowadzający się do zarzutu naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. Wszystkie zastrzeżenia powoda podniesione w ramach tego zarzutu uznać należy za chybione.

W pierwszej kolejności Sąd Okręgowy wskazuje na prawidłowość ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji poczynionych w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Sąd Okręgowy podziela te ustalenia i przyjmuje je za własne.

Tym samym niezasadny jest zarzut naruszenia przepisów postępowania, to jest art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego. Wskazać przy tym należy, iż zarzuty powoływane przez apelującego w ramach tej podstawy apelacyjnej w istocie nie dotyczą błędów w ustaleniach w następstwie naruszenia zasad oceny materiału dowodowego, lecz stanowią odmienną od dokonanej przez sąd analizy prawnej ustalonych faktów w zakresie zaksięgowania przez powoda wpłat strony pozwanej z dnia 4 kwietnia 2018 roku w wysokości 14.118,19 zł

Dla porządku podkreślić należy, że do pozwanego zostało skierowane wezwanie przedsądowe do zapłaty kwoty 14.118,19 zł na poczet faktur o numerach: (...) na kwotę 1.967,46 zł z terminem płatności na dzień 19 stycznia 2018 roku, (...) na kwotę 2.058,08 zł z terminem płatności na dzień 28 lutego 2018 roku, (...) na kwotę 9.470,52 zł z terminem płatności na dzień 28 lutego 2018 roku, (...) na kwotę 540,40 zł z terminem płatności na dzień 19 marca 2018 roku, (...) na kwotę 0,85 zł z terminem płatności na dzień 20 marca 2018 roku oraz not obciążeniowych nr: (...) i nr (...) na kwoty 40,39 zł i z terminem płatności na dzień 19 marca 2018 roku każda. Należność pozwany miał wpłacić w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. Poza sporem pozostaje, że pozwany spełnił obowiązek nałożony na niego rzeczonym pismem i dokonał wpłaty żądanej kwoty tytułując przelew „wezwanie przesądowe (...) z dnia 2018-21-03”.

Sąd Okręgowy w ślad za ustaleniami Sądu Rejonowego stwierdził, że zgodnie z § 17 ust. 4 ogólnych warunków umów kompleksowych (...) S.A. stanowiących integralną część umowy sprzedaży energii elektrycznej zawartej między stronami, w razie powstania zaległości w płatnościach, powód mógł zarachować dokonane przez pozwanego wpłaty pieniężne w pierwszej kolejności na poczet odsetek od faktur uregulowanych z opóźnieniem, a następnie na poczet najdawniej wymagalnego długu. Wystosowując wezwanie do zapłaty ze wskazaniem określonych kwot oraz wymienieniem faktur i not, których żądanie zapłaty dotyczyło, powód dokonał równocześnie wyboru, na jakie pozycje zaliczy dokonana wpłatę.

Nie można uznać za prawidłowe i lojalne postępowania powoda, który po dokonaniu przez pozwanego wpłaty żądanej kwoty, zalicza tę wpłatę w inny i niejasny sposób na jakieś inne długi pozwanego, nie informując go zresztą o sposobie zaliczenia odmiennym niż wynikało z wezwania, a następnie występuje z powództwem o roszczenie wskazane we wcześniejszym wezwaniu do zapłaty i dopiero w piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2019 roku informuje, w jaki sposób zostało dokonane zaksięgowanie wpłaty przywołując inne faktury VAT.

Kolejny zarzut powoda, to jest naruszenia przepisów art. 156 k.p.c. i art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez nieodroczenie przez Sąd I instancji rozprawy w celu umożliwienia stronie powodowej udzielenia odpowiedzi na zarzuty pozwanego zgłoszone w piśmie procesowym z dnia 04.07.2019 r., w sytuacji, gdy uzyskanie od strony powodowej informacji na temat zaksięgowania podanych przez pozwanego wpłat przed rozprawą wyznaczoną na

dzień 07.08.2019 r. było niewykonalne, co doprowadziło do uniemożliwienia stronie powodowej przedstawienia swojego stanowiska, w kontekście twierdzeń pozwanego i powołania dowodów nie doprowadził - tak jak przedstawia to powód - do naruszenia zasady równości stron i rzetelnego wyjaśnienia sprawy. Zarzut ten nie znajduje uzasadnienia w niniejszej sprawie. Jak sam pełnomocnik przyznaje, „uzyskanie od strony powodowej na temat zaksięgowania podanych przez pozwanego wpłat przed wyznaczoną rozprawą było niewykonalne”, co prowadzi do wniosku, że rozważania Sądu Rejonowego który stwierdza „Takie stanowisko powoda świadczy ponadto o nieprawidłowościach i niekonsekwencji w sposobie zaliczania wpłat pozwanego oraz nielojalności wobec kontrahenta umowy.” było całkowicie trafne. Od momentu wezwania pozwanego do zapłaty, przez czas wystąpienia z powództwem, po dokonanie przez Sąd Rejonowy wyznaczenia terminu rozprawy nieznany był w takim razie sposób rozliczania i zaliczania przez powoda wpłat realizowanych przez pozwanego. Strona powodowa formułując żądanie pozwu powinna znać sposób rozliczenia wpłat dokonanych przez pozwanego, skoro według jej wyliczeń pozwany nadal posiadał nieregulowane zadłużenie, co było przyczyną wystąpienia z niniejszym powództwem. Nie znajdowało żadnego uzasadnienia, zwłaszcza przy profesjonalnej firmie zajmującej się sprzedażą energii elektrycznej, udzielanie jej jeszcze dodatkowego terminu na przedstawienie wyliczenia co do sposobu księgowania wpłat dokonywanych przez klienta. Pozwany zaś przedstawił wyciąg z rachunku bankowego, gdzie wskazane są daty, wpłacane kwoty oraz z jakiego tytułu na rzecz powoda ich dokonuje.

Trudno zatem przychylić się do powołanego wyżej zarzutu powoda, jak również brak było podstaw do dopuszczenia dowodów, które wskazał w apelacji, gdyż były one spóźnione. Wskazanie przez powoda że potrzeba przywołania wymienionych w apelacji dowodów powstała dopiero na etapie powstania dwuinstancyjnego w związku ze stanowiskiem Sąd I instancji jest kompletną nedorzecznoscia. Skoro powód uważał że zaliczenie wpłaty pozwanego z 4 kwietnia 2018 roku powinno odbyć się inaczej niż w wezwaniu do zapłaty, a dług z pozycji znajdujących się w wezwaniu nadal nie został zaspokojony, to w takim razie powinien na etapie wystąpienia z powództwem załączyć dowody, na które powołuje się w apelacji.

Nie można również przychylić się do ostatniego zarzutu, to jest naruszenia przepisu art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez niewłaściwy rozkład ciężaru dowodu i błędne uznanie za nieudowodnione istnienie roszczenia dochodzonego przez stronę powodową z uwagi na niewskazanie sposobu zaliczania wpłat dokonywanych przez pozwanego w sytuacji, gdy strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 11.04.2019 r. wskazała sposób zaliczania wpłat zgodny z brzmieniem § 17 ust. 4 Ogólnych Warunków Umów (...) S.A., i Sąd I instancji powinien powziąć uzasadnione wątpliwości, co do zasadności zaksięgowania przedstawionych przez pozwanego wpłat zgodnie ze wskazaniem pozwanego, a co za tym idzie, wydać wyrok zasądający. Jak wskazano na wstępie rozważań, pozwany dokonał wpłaty żądanej kwoty zgodnie z przedstawionym przez powoda wezwaniem przedsądowym (...) z dnia 2018-03-21, a więc na konkretne pozycje wskazane przez powoda, który w ten sposób w oparciu o wcześniej przywołany już z § 17 ust. 4 ogólnych warunków umów kompleksowych (...) S.A, dokonał wskazania na co zostanie zaliczona żądana kwota po jej wpłaceniu. Sposób zaliczenia wpłat przedstawiony w piśmie procesowym z dnia 11 kwietnia 2019 roku był odmienny do stanowiska powoda zawartego w wezwaniu przesądowym. Powodowi nie przysługuje dowolność w księgowaniu wpłat poprzez dokonywanie późniejszych zmian, na co wskazał prawidłowo Sąd I Instancji. Sąd Okręgowy w oparciu o przeanalizowane okoliczności sprawy doszedł do tych samych wniosków.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującego, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako niezasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. i zasądził od powoda jako przegrywającego apelację w całości na rzecz pozwanego kwotę 1.800 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, zgodnie z § 2 pkt 5 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 ze zm.).